

BOLDOGOK...

*„Boldogok, akik az igaz-voltot éhezik és szomjazzák,
mert k ettelnek vele” (Máté 5,6)*

Mind a nyolc boldogság-megfogalmazásban ott visszhangzik az ember legalapvetőbb igénye, hogy boldog legyen. Itt, a negyedik boldogság-kijelentésnél megállva, megkérdezzük: Mit is tartanak a boldogságról az emberek?

Mást tart a balga, és mást a bölcs.

A balga azt gondolja, akkor lesz boldog, ha a világ javaiból minél többet birtokol. Akár azért, hogy csak felhalmozza, akár azért, hogy fel is használja. Mindkét esetben boldogságának forrása, oka rajta kívül helyezkedik el. Mivel a birtokolható javakba beleérti a tárgyakat, élő lényeket, és embereket is, ezért számára az egész világ nem más, mint megszerzhető és megszerzendő javak raktára. Ez a raktár az boldogságának forrása. Miközben életét kitölti a különböző „javak” különböző, és egyre rafináltabb módszerekkel való birtokba szerzése, eközben szinte elhanyagolhatóan keveset törődik azzal, hogy milyen lesz. Nem is veszi tudatosan kézbe saját maga kifformálását. Nem maga irányítja személyiségének kialakítását. Amit tervszerűen csinál, az a birtokba szerzés, s közben nem is veszi észre, hogy milyenné alakult. Mások - főleg a szenvedő alanyok - észreveszik, és alapos véleményt alakítanak ki arról, aki balgán akar boldog lenni.

Észreveszik minden területre kiterjedő mohóságát. Egyre nagyobb léptékben akarja megszerezni a birtokolhatókat. Hogy ezt tehesse, ehhez meg kell szerveznie a hatalmat, a birodalmat, a hadsereget, a háborúkat. Sőt, még az ideológiát is. Mert a hangosan hirdetett megokolás mindig az lesz, hogy népének akar jólétet. A valóságban a nép verejtéke vagy vére árán megszerzettek csak kis részben szolgálják a nép fennmaradását, nagyobb részben az birtoklási továbbterjeszkedését. Batu kán, Nagy Sándor, Napóleon, Hitler és Sztálin be tudta gerjeszteni a tömeget, hogy halált megvetően szolgálja az birtoklási vágyát. A nép csak késleltetve vette észre azt a rengeteg bajt, pusztulást, amit a balgán boldogok nagy szenvedélye okozott. Ráadásul ezek az óriási balgák eltakarják és feledtetik a kis balgák milliárdjait. Ez a fajta boldogságvágy fertőző. A tömegek általában ilyen módon akarnak boldogok lenni. Még a tömegkatasztrófák után is csak néhányan ébrednek fel balgaságukból.

A bölcs azt gondolja, akkor lesz boldog, ha Teremtője elgondolásához igazodik, és azt bontja ki magából, amit az Alkotó magként belehelyezett. A bölcs enged annak a belülről feltörekvő váagnak, hogy igaz ember legyen. Hogy Isten elgondolása szerinti jó ember legyen. Jézus ezt így fogalmazta: éhezi és szomjazza az igaz-voltot, az Istennek kedvében járást, az Istennek tetszést.

A bölcs egyik szemével az Isten elgondolására, tervére, másik szemével a saját életalakítására figyel. Mivel Istenképmás, ezért folyton-folyvást olyan akar lenni, mint az Isten. Miközben gondolkodását, beszédét és cselekedeteit Istenhez igazítja, kétségtelen, hogy egy sereg dolgot birtokolnia kell, mint eszközöket célja megvalósításához. Csakhogy az alapállását nem a megszerzendő dolgok határozzák meg, hanem az az elemi erejű vágy, hogy olyan legyen, amilyennek az Isten akarja.

Boldogsága belülről árad, és alig függ a kívülről lévő dolgoktól. Attól lesz boldog, hogy egy felismert értéket, egy nagyszerű lehetőséget valósít meg életében. Egyre többé és jobbá alakítja magát. Egyre inkább hasznára tud lenni embertársainak. Éppen ezzel jár kedvében Istennek is, magának is, embertársainak is.

Valami mégis összekapcsolja ezt a két fajta boldogságvágyat: a balgáét és a bölcsét. Ugyanis mind a kettő birtokolni akar. Csakhogy a balga anyagi létezők birtoklásától reméli boldogságát, a bölcs szellemi létezők birtokba szerzésétől. A bölcs szellemi értékeket akar megvalósítani életében. Értéket megvalósítani annyi, mint értéket birtokolni. Mivel a legnagyobb érték maga az Isten, ezért a bölcs nem kevesebbet akar boldogsága érdekében, mint birtokolni az Istent. Amint azt is tudja, hogy Isten nem tárgy, hanem alany. Egy másik alannal pedig akkor lehetek a legszorosabb kapcsolatban, ha átveszem az életét, ha magamévá teszem az életstílusát.

Így már világosan szétválik a balga és a bölcs boldogság-keresése. Mivel a balga magán kívüli anyagi dolgok birtoklásától várja boldogságát, azok pedig időlegesen, elpusztulók, így még legjobb esetben sem tudja az általuk nyújtott boldogságot áticipelni a halál kapuján. Ugyanakkor a bölcs szellemi értékeket gyűjt. Olyan értékeket, amelyek legtökéletesebb megvalósultságban az Istenben léteznek. Ezekből formálja ki személyiségét, az egyetlen és elpusztíthatatlant.

Ez az értékek szerint alakított, vagyis Istenhez igazított személyiség át tudja vinni boldogságát a halálzsilipen. Tehát az boldogságával már az időtlen kezdődött el benne. Az az időtlen valóság, amely csak felépülésében függött az időbeli, tehát anyagi feltételektől, de meglétében nem. Elpusztíthatatlan, miként az Isten.

A boldogság lélektanilag annak átélését jelenti, hogy életem helyes mederben folyik. Meggyőződésem szerint alakítom. Ez érzélemvilágom pozitív visszajelzése a jó úton járásról. Ha figyelembe vesszük, hogy Isten rendszerint belülről ad indításokat, jelzéseket, lelkiismeretünkön vagy imánkon keresztül, s ha hozzá igazítjuk életünket, akkor ez a megnyugtató érzelmi kísérő jelenség is belülről árad, akkor tehát mondhatjuk, hogy a boldogság belülről áraszt el bennünket. Képletesen szólva, mint a növény hajszálerein keresztül a nedvesség, úgy szívárogoz föl bennünk

ez a boldogságérzés egészen az arcmimikánkig vagy a pantomimikánkig. A bölcs ember boldogsága meglátszik rajta. Észrevehető.

Miben áll az igaz-volt, a dikaiosü- né? Most így közelítjük meg: Igaz az az ember, aki az igazságra tette rá az életét. Nem akármilyen igazságra, hanem az Isten igazságára. Arra az igazságra, amely megmondja, mit Isten boldog az ember. Ha ezt az igazságot akarja birtokolni, akkor ezt három területen kell tennie:

Isten igazságát kell birtokolnia gondolkodásában,

Isten igazságát kell hordozniuk szavaival,

Isten igazságát kell megvalósítani cselekedeteiben.

Isten igazsága abban áll, hogy miként az Istent, úgy az embert is a szeretet teszi igazán és tartósan boldoggá. Az ember akkor „igaz ember”, akkor az Isten léttartalmához igazodó jó ember, ha gondolatvilágában részleteiben is feldolgozza és tartalmazza a szeretet alkotóelemeit és megvalósítási lehetőségeit, szavaival erről beszél, ezt hirdeti, ehhez segít hozzá másokat is, vagyis szavaival másokat is a boldogság felé vezet, aztán életével is felzárkózik gondolataihoz és szavaival, vagyis megvalósítja a másokat segítő szeretet cselekedeteit. Az igaz ember életében a lehető legteljesebb szinkronban van a gondolatvilág, annak szavakban feltárása és tettekben megmutatása. Az ilyenfajta igaz embert Isten távol van minden hamisságtól, minden álságtól. „Igaz” annyiból is, hogy a valóságnak megfelel. Nem látszat, hanem valóság. Még hozzá a legteljesebb Valóságnak, az Istennek megjelenítése gondolataiban, szavaiban, cselekedeteiben. Igaz és hamisítatlan azért is, mert a Valóságot tükröző igazságtartalmához zárkózik fel érzelemléletpályája. A Valóságot öleli át teljesen és egészen.

Milyen arányban keveredik életében a balgák és a bölcsök boldogsága? Rátettem-e valamire igazán és teljesen az életem? Anyagiak vagy szellemiek bekebelezésével foglalkozom? Boldogságomat tárgyaktól vagy alanyoktól ötvözöm? Igaz ember vagyok? Mélyen Istenhez igazodó? Ki veszi ezt észre: Isten, emberek, önmagam? Melyik tartalmazza bennem keveretlenebbül Isten igazságát: gondolatom, beszédem, tetteim, érzelmeim? Melyik lóg ki a szinkronizálásból?